

Sygn. akt XI W 2945/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Biliński

Protokolant: Paulina Adamska

Bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 stycznia 2018 roku w W.

sprawy **Z. K.**

syna B. i L. z domu Ś.

urodzonego (...) w G.

obwinionego o to, że:

1. w dniu 27.01.2017 r. o godzinie 10:29 na pętli autobusowej MZA przy dworcu PKP W. C., kierując pojazdem marki M. o nr. rejestracyjnym (...), oznaczonym jako Taxi, zatrzymał się w odległości mniejszej niż 15 metrów od tablicy D-15, oznaczającej przystanek autobusowy,

tj. o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 49 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym,

2. w tym samym miejscu i czasie, co w punkcie 1, kierując pojazdem marki M. o nr. rejestracyjnym (...), oznaczonym jako Taxi, zatrzymał pojazd w obrębie znaku drogowego B-35 „zakaz postoju”,

tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 kw w zw. z § 28 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie znaków i sygnałów drogowych z dnia 31 lipca 2002 roku,

3. w tym samym miejscu i czasie, co w punkcie 1, kierując pojazdem marki M. o numerach rejestracyjnych (...), oznaczonym jako Taxi, świadczył usługi taksówkowe w miejscu do tego nie wyznaczonym,

tj. o wykroczenie z art. 54 kw w związku z § 1 Uchwały nr LXXXV/2185/2014 Rady Miasta Stołecznego W. z dnia 31 lipca 2014 roku w sprawie przepisów porządkowych związanych z przewozem osób i bagażu taksówkami,

4. w dniu 31.03.2017 r. o godzinie 10:02 na pętli autobusowej MZA dworca PKP W. C., kierując pojazdem marki M. o nr. rejestracyjnym (...), oznaczonym jako Taxi, zatrzymał się w odległości mniejszej niż 15 metrów od tablicy D-15, oznaczającej przystanek autobusowy,

tj. o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 49 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym,

5. w tym samym miejscu i czasie, co w punkcie 4, kierując pojazdem marki M. o nr. rejestracyjnym (...), oznaczonym jako Taxi, zatrzymał pojazd w obrębie obowiązywania znaku drogowego B-35 „zakaz postoju”,

tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 w zw. z § 28 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie znaków i sygnałów drogowych z dnia 31 lipca 2002 roku,

6. w dniu 31.03.2017 r. ok. godziny 13:48, kierując pojazdem marki M. o numerach rejestracyjnych (...), oznaczonym jako Taxi, zatrzymał pojazd w obrębie obowiązywania znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania się”,

tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 kw w zw. z § 28 ust. 2 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie znaków i sygnałów drogowych z dnia 31 lipca 2002 roku,

7. w tym samym miejscu i czasie, co w punkcie 6, kierując pojazdem marki M. o numerach rejestracyjnych (...), oznaczonym jako Taxi, świadczył usługi taksówkowe w miejscu do tego niewyznaczonym,

tj. o wykroczenie z art. 54 kw w związku z § 1 Uchwały nr LXXXV/2185/2014 Rady Miasta Stołecznego W. z dnia 3 lipca 2014 roku w sprawie przepisów porządkowych związanych z przewozem osób i bagażu taksówkami,

I. obwinionego Z. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów: z pkt. 1 i 4 - stanowiących wykroczenia z art. 97 kw, z pkt. 2, 5, 6 - stanowiących wykroczenia z art. 92 § 1 kw, przy czym odnośnie czynu z pkt. 6 ustala, że miał on miejsce na terenie dworca PKP W. C. w W., a także za winnego popełnienia czynów z pkt. 3 i 7, które to czyny kwalifikuje z art. 54 kw w zw. z § 1 ust. 1 załącznika nr 1 do Uchwały nr LXXXV/2185/2014 Rady Miasta Stołecznego W. z dnia 3 lipca 2014 roku w sprawie przepisów porządkowych związanych z przewozem osób i bagażu taksówkami i za to na podstawie wskazanych przepisów skazuje go, zaś na podstawie art. 92 § 1 kw, art. 9 § 2 kw, art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu łącznie karę grzywny w wysokości 800 (osiemset) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 80 (osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 2945/17

UZASADNIENIE

W dniu 27 stycznia 2017 roku o godzinie 10:29 na pętli autobusowej MZA Dworca PKP W. C. Z. K. kierował swoim pojazdem taxi marki M. o numerze rejestracyjnym (...), po czym zatrzymał pojazd za przejściem dla pieszych w odległości mniejszej niż 15 m od znaku D-15, oznaczającego przystanek autobusowy, gdzie świadczył usługi taksówkarskie, oczekując na przypadkowo wychodzących z dworca pasażerów. Miejsce to nie jest postojem taxi. W miejscu tym obowiązywał również znak drogowy B-35 oznaczający „zakaz postoju”. Wówczas do kierującego podszedł patrol Policji w osobach funkcjonariuszy M. Z. i G. S.. Kierujący ww. pojazdem usiłował odjechać, jednak został zatrzymany tarczą i skierowany na koniec pętli ZTM, gdzie patrol Policji podjął interwencję. Z. K. wylegitymował się, okazując stosowne dokumenty. Z. K. wylegitymował się, okazując stosowne dokumenty.

Analogiczna sytuacja miała miejsce w dniu 31 marca 2017 roku o godzinie 10:02 na pętli autobusowej MZA Dworca PKP W. C., kiedy to Z. K. zatrzymał swój samochód taxi marki M. o numerze rejestracyjnym (...) za przejściem dla pieszych w odległości mniejszej niż 15 m od znaku D-15, oznaczającego przystanek autobusowy, gdzie świadczył usługi taksówkarskie, oczekując na przypadkowo wychodzących z dworca pasażerów. Miejsce to nie jest postojem taxi. W miejscu tym obowiązywał również znak drogowy B-35 oznaczający „zakaz postoju”. Także wtedy do kierującego podszedł patrol Policji w osobach funkcjonariuszy D. D. oraz K. O. i podjął interwencję. Z. K. wylegitymował się, okazując stosowne dokumenty.

W dniu 31 marca 2017 roku około godziny 13:48 na terenie Dworca C. od strony Al. (...), kierujący pojazdem taxi marki M. o numerze rejestracyjnym (...), zatrzymał pojazd w miejscu objętym znakiem B-36 „zakaz zatrzymywania się”, gdzie świadczył usługi taksówkarskie, oczekując na przypadkowo wychodzących z dworca pasażerów. Miejsce to nie jest postojem taxi. Wówczas do kierującego podszedł patrol Policji w osobach funkcjonariuszy M. K. i P. P., wskazując, że zaparkował pojazd w miejscu zabronionym. Z. K. wylegitymował się, okazując stosowne dokumenty.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: zeznań świadka M. Z. (k. 4-5v); zeznań świadka M. K. (k. 6-7v), D. D. (k. 8-9v), notatek urzędowych (k. 1-3, 13-15), protokoły zatrzymania rzeczy (k. 10-11, 17-18), płyt DVD (k. 12, 19), projektu stałej organizacji ruchu (k. 16), protokołu oględzin (k. k. 20-20v), wydruku fotografii (k. 21-23), danych osobo-poznawczych (k. 24), sprzeciwu od wyroku nakazowego (k. 45).

Obwiniony pomimo wezwania nie stawił się na rozprawie w dniu 10 stycznia 2018 roku. Przesyłka (wezwanie do stawiennictwa) została prawidłowo dwukrotnie awizowana i wróciła z adnotacją „zwrot nie podjęto w terminie”. Na podstawie art. 133 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 38 § 1 kpw), wezwanie uznano za doręczone skutecznie.

Sąd, wobec nieusprawiedliwionej nieobecności obwinionego, przeprowadził rozprawę zaocznie, zgodnie z treścią art. 71 § 4 kpw i wydał wyrok zaoczny.

Sąd zważył, co następuje:

Bezspornym jest, że w dniach 27 stycznia 2017 roku o godzinie 10:29 oraz 31 marca 2017 roku o godzinie 10:02 w W. na pętli autobusowej MZA Dworca PKP W. C. Z. K. zatrzymał swój pojazd marki M. o numerze rejestracyjnym (...) za przejściem dla pieszych, poza miejscem wyznaczonym dla TAXI, w odległości mniejszej niż 15 metrów od tablicy D-15 oznaczającej przystanek autobusowy oraz w strefie obowiązywania znaku B-35 „zakaz postoj”, czym wypełnił znamiona wykroczeń z art. 97 kw w zw. z art. 49 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym oraz z art. 92 § 1 kw. Bezspornym jest również to, iż obwiniony w dniu 31 marca 2017 roku około godziny 13:48 w W. na terenie dworca PKP W. C. od strony Al. (...) zatrzymał pojazd w obrębie obowiązywania znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania się”, czym wypełnił znamiona wykroczenia z art. 92 § 1 kw. Ponadto w czasie i w miejscach wskazanych powyżej świadczył usługi taksówkowe, czym wypełnił znamiona wykroczenia z art. 54 kw w zw. z § 1 ust. 1 Uchwały nr LXXXV/2185/2014 Rady Miasta Stołecznego W. z dnia 3 lipca 2014 roku w sprawie przepisów porządkowych związanych z przewozem osób i bagażu taksówkami. Fakty te znajdują potwierdzenie w całym zebranym w sprawie i uznanym za wiarygodny materiale dowodowym, w szczególności w zeznaniach świadków (funkcjonariuszy Policji), którzy ujawnili powyższe wykroczenia i podjęli interwencje wobec obwinionego, a także w nagraniach z monitoringu z kamer obejmujących pętle autobusową MZA przy dworcu PKP W. C. oraz teren dworca C. od strony Alei (...).

Wskazane powyżej nagrania uznał w całości za wiarygodne. Nagranie z dnia 27 stycznia 2017 r. pokazuje, iż obwiniony o godz. 10:29 zatrzymuje się za przejściem dla pieszych, niedaleko przystanku autobusowego. Pojazd jest jednoznacznie oznakowany jako taksówka. Po zatrzymaniu się we wskazanym miejscu obwiniony wykonywał działalność gospodarczą stojąc i oczekując w niewyznaczonym dla pojazdów TAXI miejscu na przypadkowo wychodzących z dworca pasażerów. Identycznie sytuacja przedstawia się na nagraniu z tego samego miejsca, w dniu 31 marca 2017 roku o godzinie 10:02. Nagranie z dnia 31 marca 2017 r. o godzinie 13:48 pokazuje, iż obwiniony zatrzymuje pojazd na terenie Dworca C. od strony Al. (...), tuż za przejściem dla pieszych wjeżdżając z Al. (...) (...) na podjazd do dworca C. w oczekiwaniu na przypadkowych klientów.

Sąd uznał zeznania świadków M. Z., M. K. oraz D. D. złożone w toku czynności wyjaśniających w całości za wiarygodne. Zeznania świadków znajdują potwierdzenie w notatkach urzędowych, które sporządzone zostały bezpośrednio po zdarzeniu oraz w ww. nagraniach z monitoringu. Nie ulega wątpliwości, iż te zatrzymania się przez obwinionego w miejscach objętych zakazem były powodem interwencji przeprowadzonych przez policjantów. Podkreślić należy, iż świadkowie są osobami obcymi dla obwinionego i nie zainteresowanymi wynikiem sprawy, zaś wiedzę o zdarzeniu nabyli podczas pełnienia obowiązków służbowych. Mając na uwadze powyższe sąd uznał zeznania świadków za dowody wiarygodne w sprawie, czyniąc je podstawą ustaleń stanu faktycznego.

Sąd dał wiarę dowodom ujawnionym na rozprawie bez ich odczytywania w trybie art. 76 § 1 kpw w postaci: notatek urzędowych (k. 1-3, 13-15), protokołów zatrzymania rzeczy (k. 10-11, 17-18), płyt DVD (k. 12, 19), projektu stałej organizacji ruchu (k. 16), protokołu oględzin (k. k. 20-20v), wydruku fotografii (k. 21-23), danych osobo-poznawczych (k. 24), sprzeciwu od wyroku nakazowego (k. 45), danych z rejestru wykroczeń drogowych (k. 50-52), danych z KRK

(k. 53-55). Dokumenty te zostały sporządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami, przez uprawnione do tego osoby i instytucje, a ich treść nie została zakwestionowana przez strony.

Na podstawie postępowania dowodowego przeprowadzonego w toku przewodu sądowego oraz po dokonaniu jego analizy wina obwinionego oraz okoliczności popełnienia zarzucanych mu wnioskiem o ukaranie czynów nie budzą wątpliwości.

Obwinionemu zarzucono popełnienie czynów z art. 97 kw. Czyn z art. 97 kw popełnia uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, a także właściciel lub posiadacz pojazdu, który wykracza przeciwko innym przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydanych na jej podstawie. Sprawca tego wykroczenia podlega karze grzywny do 3000 złotych lub karze nagany. Przedmiotem ochrony określonym w dyspozycji art. 97 kw jest bezpieczeństwo i porządek ruchu na drogach publicznych. Obwinionemu zarzucono popełnienie wykroczenia z art. 97 kw w zw. z art. 49 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym. Zgodnie z art. 49 ust. 1 pkt 9 w/w ustawy zabrania się zatrzymywania pojazdu w odległości mniejszej niż 15 m od słupka lub tablicy oznaczającej przystanek, a na przystanku z zatoką - na całej jej długości.

Obwinionemu zarzucono także popełnienie czynów z art. 92 § 1 kw. Przepis ten stanowi, że ten, kto nie stosuje się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego, podlega karze grzywny albo karze nagany. Podkreślić należy, że przepis ten ma charakter formalny, nie wymaga skutku w postaci spowodowania jakiegokolwiek zagrożenia, chodzi natomiast o sam fakt niezastosowania się do znaku drogowego. Przedmiotem ochrony jest bezpieczeństwo i porządek ruchu drogowego. System znaków i sygnałów drogowych ma za zadanie porządkowanie ruchu i gwarantowanie jego bezpieczeństwa. Słusznie wskazuje się, że niestosowanie się do znaków, sygnałów lub poleceń zakłóca porządek ruchu i stanowi groźbę dla jego bezpieczeństwa. Znaki drogowe i sygnały drogowe oraz ich znaczenie określa Rozporządzenie Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych. Zgodnie zaś z § 28 ust. 1 i 2 powołanego rozporządzenia znak B-35 „zakaz postoju” oznacza zakaz postoju pojazdu, natomiast znak B-36 „zakaz zatrzymywania się” oznacza zakaz zatrzymania pojazdu.

Obwinionemu zarzucono też popełnienie wykroczeń z art. 54 kw w zw. z § 1 Uchwały nr LXXXV/2185/2014 Rady Miasta Stołecznego W. z dn. 3 lipca 2014 r. w sprawie przepisów porządkowych związanych z przewozem osób i bagażu taksówkami. Zgodnie z art. 54 kw, kto wykracza przeciwko wydanym z upoważnienia ustawy przepisom porządkowym o zachowaniu się w miejscach publicznych, podlega karze grzywny do 500 złotych albo karze nagany. Ww. Uchwały Rady Miasta Stołecznego W., określa miejsca oczekiwania na pasażera, w których taksówka, w zależności od okoliczności, powinna lub może się znajdować. Zgodnie z § 1 pkt 1 załącznika do tej Uchwały, taksówki mogą oczekiwać na pasażerów w miejscach do tego przeznaczonych, które są ograniczone znakami określającymi początek i koniec postoju TAXI. Jeżeli nie jest to zabronione przepisami o ruchu drogowym, taksówki mogą być zatrzymane i zajęte poza postojem, a także mogą oczekiwać na pasażera w miejscu wskazanym przez zamawiającego.

Materiał zgromadzony w sprawie w sposób jednoznaczny wskazuje, że obwiniony dopuścił się wszystkich czynów zarzucanych mu wnioskiem o ukaranie. Obwiniony zatrzymując się na terenie Dworca C. kolejno na pętli autobusowej oraz od strony Alei (...) nie zastosował się do znaków B-35 „zakaz postoju” oraz B-36 „zakaz zatrzymywania się”. Znaki te są widoczne, a z projektu organizacji ruchu wynika, iż miejsca, w których obwiniony dokonał postoju oraz zatrzymał się były miejscami, w których zastosowanie miały powyższe znaki. Nie ulega także wątpliwości, iż obwiniony miejscu i czasie wskazanym we wniosku o ukaranie zatrzymywał pojazd za przejściem dla pieszych w odległości mniejszej niż 15 m od znaku D-15, oznaczającego przystanek autobusowy. Jednoznacznie wskazują na to nagrania z monitoringu. Sąd nie miał także wątpliwości, iż obwiniony każdorazowo zatrzymywał się w miejscach oznaczonych we wniosku o ukaranie, celem świadczenia usług taksówkowych w miejscach do tego niewyznaczonych. Sąd wziął również pod uwagę fakt, iż obwiniony może zatrzymywać się w tym miejscu jedynie celem wysadzenia bądź zabrania klientów, jednak nagrania odtworzone w trakcie postępowania sądowego jednoznacznie wskazują na to, iż obwiniony

dokonywał zatrzymania pojazdu na dłuższy czas, niezwiązany z wykonywanym bądź planowanym kursem, ale celem pozyskania przypadkowego klienta wychodzącego z Dworca C..

Stosownie do treści art. 9 § 2 kw – Sąd, orzekając jednocześnie o ukaraniu za siedem czynów, gdzie trzy z nich stanowiły wykroczenia z art. 92 § 1 kw, dwa wykroczenia z art. 97 kw oraz kolejne dwa wykroczenia z art. 54 kw wymierzył obwinionemu łącznie karę grzywny w wysokości 800 złotych. Przy orzekaniu jej wymiaru Sąd miał na uwadze względy wymienione w art. 33 § 2 kw

Sąd wymierzając obwinionemu karę wziął pod uwagę okoliczności popełnienia czynów oraz stopień zawinienia przy popełnieniu wykroczeń, jak również cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma w stosunku do sprawcy osiągnąć. W przekonaniu Sądu, orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego i jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do okoliczności tej konkretnej sprawy. Sąd miał na uwadze również wcześniejszą karalność obwinionego za wykroczenia drogowe. Sąd doszedł do przekonania, że obwiniony popełnił zarzucane mu czyny umyślnie, świadomie zatrzymując pojazd w odległości mniejszej niż 15 metrów od tablicy oznaczającej przystanek autobusowy, a także w obrębie znaków drogowych B-35 i B-36 oznaczających „zakaz postoju” oraz „zakaz zatrzymywania się” w strefie obowiązywania tych znaków, pomimo wcześniejszych kilkukrotnych interwencji Policji. Ponadto zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, iż obwiniony w czasie wskazanym we wniosku o ukaranie, świadczył usługi taksówkowe w miejscu do tego niewyznaczonym. W ocenie Sądu wymierzona kara będzie zatem adekwatna do stopnia zawinienia obwinionego oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu, jak również spełni cele wychowawcze i zapobiegawcze.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw, Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 i § 2 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r. Nr 118, poz. 1269) oraz opłatę w wysokości 80 (osiemdziesiąt) złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.).